

- 2) Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88 powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom lub praktykom krajowym przewidującym wygaśnięcie prawa do corocznego płatnego urlopu wraz z końcem okresu rozliczeniowego lub okresu dozwolonego przeniesienia ustalonego przez prawo krajowe, nawet jeśli pracownik przebywał na zwolnieniu chorobowym przez całość lub część okresu rozliczeniowego, a jego niezdolność do pracy trwała aż do ustania stosunku pracy, ze względu na co nie mógł skorzystać ze swojego prawa do corocznego płatnego urlopu.
- 3) Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88 powinien być interpretowany w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom lub praktykom krajowym przewidującym w razie ustania stosunku pracy brak wypłaty jakiegokolwiek ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany coroczny płatny urlop na rzecz pracownika, który przebywał na zwolnieniu chorobowym przez całość lub część okresu rozliczeniowego bądź okresu dozwolonego przeniesienia, ze względu na co nie mógł skorzystać ze swojego prawa do corocznego płatnego urlopu. W celu obliczenia wspomnianego ekwiwalentu pieniężnego zwykłe wynagrodzenie pracownika — czyli to, które musi być wypłacane w trakcie okresu odpoczynku odpowiadającemu corocznemu płatnemu urlopowi — jest również rozstrzygające.

(¹) Dz.U. C 281 z 18.11.2006.
Dz.U. C 56 z 10.3.2007.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 listopada 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven — Niderlandy) — Heemskerk BV, Firma Schaap przeciwko Productschap Vee en Vlees

(Sprawa C-455/06) (¹)

(Rozporządzenia WE nr 615/98, 1254/1999 i 800/1999 — Dyrektywa 91/628/EWG — Refundacje wywozowe — Ochrona bydła w trakcie transportu — Uprawnienie organu administracji do uznania, wbrew treści zaświadczenia sporządzonego przez urzędowego lekarza weterynarii, że środek transportu zwierząt jest niezgodny z przepisami wspólnotowymi — Właściwość organów sądowych państw członkowskich — Badanie z urzędu zarzutów wynikających z prawa wspólnotowego — Krajowy zakaz reformatio in peius)

(2009/C 69/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Heemskerk BV, Firma Schaap

Strona pozwana: Productschap Vee en Vlees

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — College van Beroep voor het bedrijfsleven — Wykładnia art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 615/98 z dnia 18 marca 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych związane z ochroną żywego bydła w trakcie transportu (Dz.U. L 82, s. 19), art. 33 ust. 9 rozporządzenia Rady (WE) 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny (Dz.U. L 160, s. 21), dyrektywy Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. dotyczącej ochrony zwierząt podczas transportu oraz zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG (Dz.U. L 340, s. 17) i rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych (Dz.U. L 102, s. 11) — Uprawnienie organu administracji do uznania, wbrew treści zaświadczenia sporządzonego przez urzędowego lekarza weterynarii, że środek transportu jest niezgodny z przepisami wspólnotowymi — Ocena na podstawie kryteriów zainteresowanego państwa członkowskiego lub państwa bandery statku transportującego zwierzęta — Uprawnienia sądów państw członkowskich

Sentencja

1) Wykładni rozporządzenia Komisji (WE) nr 615/98 z dnia 18 marca 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady dotyczące przyznawania refundacji wywozowych w odniesieniu do ochrony żywego bydła podczas transportu, a w szczególności art. 1, art. 5 ust. 3 i art. 7 tego rozporządzenia, należy dokonywać w ten sposób, że krajowy organ właściwy w zakresie refundacji wywozowych może stwierdzić, że transport zwierząt nie został przeprowadzony zgodnie z przepisami dyrektywy Rady 91/628/EWG z dnia 19 listopada 1991 r. w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu i zmieniającej dyrektywy 90/425/EWG oraz 91/496/EWG, zmienionej dyrektywą Rady 95/29/WE z dnia 29 czerwca 1995 r., mimo że na podstawie art. 2 ust. 3 tego rozporządzenia urzędowy lekarz weterynarii zaświadczył, że transport ten był zgodny z przepisami tej dyrektywy. Podstawą takiego ustalenia przez rzeczony organ muszą być obiektywne okoliczności dotyczące ochrony wskazanych zwierząt, mogące podważyć dokumenty przedstawione przez eksportera, chyba że eksporter ten wykaże ewentualnie, iż dowody, na które powołał się organ właściwy dla stwierdzenia niezastosowania się do dyrektywy 91/628 zmienionej dyrektywą 95/29, nie są istotne.

2) Jeżeli statek otrzymał zezwolenie państwa członkowskiego bandery na transport zwierząt na określonej powierzchni, właściwy organ państwa członkowskiego wywozu powinien przyjąć to zezwolenie za podstawę dokonania oceny, czy wspólnotowe przepisy dotyczące ochrony zwierząt podczas transportu były przestrzegane.

3) Sformułowanie „przestrzeganie przepisów Wspólnoty dotyczących dobra zwierząt”, zawarte w art. 33 ust. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny, należy rozumieć w ten sposób, że w przypadku stwierdzenia, iż wspólnotowe normy gęstości załadunku zawarte w rozdziale VI pkt 47 część B załącznika do dyrektywy 91/628, zmienionej dyrektywą 95/29, nie były zachowane podczas transportu zwierząt, należy uznać co do zasady, że przepisy te nie były przestrzegane w odniesieniu do wszystkich żywych przewożonych zwierząt.

4) Prawo wspólnotowe nie zobowiązuje sądu krajowego do zastosowania z urzędu przepisu prawa wspólnotowego, jeżeli takie zastosowanie zmuszałoby sąd do odstąpienia od ustanowionej w danym prawie krajowym zasady zakazującej reformatio in peius.

(¹) Dz.U. C 20 z dnia 27.1.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 22 stycznia 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-150/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Zwłoka w przekazaniu środków własnych — Należne odsetki za zwłokę — Zasady rachunkowości — System ATA)

(2009/C 69/06)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Wilms i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (Przedstawiciele: L. Inez Fernandes, J. A. Anjos i C. Guerra Santos, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2, art. 6 ust. 2, art. 9, art. 10 i art. 11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, s. 1) — Odmowa zapłaty odsetek za zwłokę w przekazaniu środków własnych w ramach systemu ATA — Zasady rachunkowości

Sentencja

1) Odmawiając zapłaty Komisji Wspólnot Europejskich odsetek za zwłokę należnych z tytułu zwłoki w przekazaniu środków własnych w ramach systemu ATA, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2, art. 6 ust. 2, i art. 9, art. 10 i art. 11 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r. wykonującego decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot.

2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.

3) Republika Portugalska pokrywa, poza kosztami własnymi, trzy czwarte kosztów Komisji Wspólnot Europejskich.

4) W pozostałym zakresie Komisja Wspólnot Europejskich sama ponosi własne koszty.

(¹) Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 9 października 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-230/07) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państw członkowskich — Dyrektywa 2002/22/WE — Komunikacja elektroniczna — Wspólny europejski numer alarmowy — Lokalizacja osoby wywołującej — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2009/C 69/07)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: W. Wils i M. Shotter, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C.M. Wissels, pełnomocnik)

Interwenient: Republika Litewska (przedstawiciel: D. Kriaučiūnas, pełnomocnik)